

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Dominika Romanowska

Protokolant: Anna Gniwek

po rozpoznaniu na rozprawie 07 stycznia 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko (...) Bibliotece (...) im. T. M. we W.

- o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Biblioteki(...)im. T. M. we W. na rzecz powódki J. P. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 17 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. wzajemnie znosi koszty postępowania pomiędzy stronami.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 marca 2015 r. powódka J. P. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 7.000 zł tytułem naruszenia autorskich praw osobistych wraz z odsetkami liczonymi od dnia 17 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 7.500 zł tytułem naruszenia autorskich praw majątkowych wraz z odsetkami liczonymi od dnia 17 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych. W uzasadnieniu swojego żądania powódka podała, że jest autorką fotografii przedstawiającej postać C. M.. Fotografia ta została w ocenie powódki bezprawnie użyta i rozpowszechniona przez stronę pozwaną na stronie internetowej – blogu strony pozwanej pod adresem (...), w artykule pt. „(...)”. W publikacji tej nie wskazano imienia i nazwiska autorki fotografii, a samo użycie i rozpowszechnienie zdjęcia nastąpiło bez wiedzy i zgody powódki.

Powódka wskazała, że jako autorce fotografii przysługują jej autorskie prawa osobiste w postaci m.in. prawa do autorstwa utworu, oznaczenia go swym nazwiskiem lub pseudonimem oraz nienaruszalności jego treści i formy. Nadto powódce przysługują autorskie prawa majątkowe obejmujące wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszelkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z dzieła. Powódka podniosła, że na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3) lit. b) ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych domaga się kwoty pieniężnej odpowiadającej trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu, tj. kwoty 2.500 zł pomnożonej przez trzy, co daje 7.500 zł. Nadto powódka domaga się odszkodowania za naruszenie praw autorskich przez nieoznaczenie autorstwa dzieła w wysokości 7.000 zł (art. 78 ust. 1 w zw. z art. 16 ustawy o prawie autorskim).

Powódka wskazała, że działanie strony pozwanej było zawinione, gdyż fundamentalna wiedza o prawie autorskim nakazuje sprawdzić dokładnie pochodzenie zamieszczanych w internecie fotografii. Powołując się na poglądy doktryny i orzecznictwa, powódka wskazała, że suma dochodzona jako zadośćuczynienie za krzywdę związaną z naruszeniem

praw osobistych powódki nie może być symboliczna, lecz musi mieć charakter kompensacyjny, musi spełniać funkcję represyjną wobec sprawcy naruszenia, a jej wysokość winna mieć zindywidualizowany charakter.

Uzasadniając wysokość stosownego wynagrodzenia za naruszenie praw majątkowych powódka podała, że zgodnie z cennikiem dostępnym na oficjalnej stronie internetowej powódki (...), licencja na wykorzystanie zdjęcia w Internecie to koszt od 2.500 zł. Powódka zaoferowała nadto zawierane przez siebie umowy w przedmiocie odpłatnego wykonania przez powódkę fotografii bądź też udzielenia licencji na stworzone przez powódkę utwory, jak również korespondencję powódki ze znanymi postaciami ze świata kultury i sztuki.

Pismem z dnia 13 października 2015 r. (k. 147) powódka cofnęła powództwo co do kwoty 2.500 zł, wnosząc o nieobciążanie powódki kosztami procesu w tym zakresie. Powódka wskazała, że częściowe cofnięcie pozwu jest następstwem wyroku Trybu Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2015 r. (sygn. akt SK 32/14), a obecnie powódka dochodzi dwukrotności stosownego wynagrodzenia za naruszenie jej autorskich praw majątkowych, a zatem kwoty o 2.500 zł mniejszej niż w chwili wytoczenia powództwa. Postanowieniem z dnia 20 października 2015 r. (k. 150) tut. Sąd umorzył postępowanie w części, tj. co do kwoty 2.500 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 listopada 2015 r. (k. 161) pozwana (...) Biblioteka (...) im. T. M. we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana podała, że powódka nie zaoferowała dowodu świadczącego o tym, że powódka jest autorką fotografii będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Strona pozwania podniosła, że fotografia z wizerunkiem C. M. została zamieszczona na ogólnodostępnej stronie internetowej znajdującej się pod domeną (...) Pracownicy strony pozwanej wykorzystali tę fotografię w przekonaniu, że nie naruszają prawa.

Strona pozwana podniosła, iż działalność strony znajdującej się pod domeną (...) jest ściśle związana z wypełnianiem przez pozwaną Bibliotekę jej zadań statutowych w tym z popularyzacją książek i czytelnictwa. Wykorzystanie fotografii powódki nie miało celu komercyjnego i w żaden sposób nie przyczyniło się do osiągnięcia przez stronę pozwaną jakiegokolwiek korzyści majątkowej. Strona pozwana wskazała, że przysługuje jej status biblioteki naukowej, w związku z czym może korzystać z dobrodziejstwa art. 27 ustawy o prawie autorskim, który stanowi, że instytucje naukowe i oświatowe mogą, w celach dydaktycznych lub prowadzenia własnych badań, korzystać z rozpowszechnionych utworów w oryginale i w tłumaczeniu oraz sporządzać w tym celu egzemplarze fragmentów rozpowszechnionego utworu.

Strona pozwana wskazała nadto, że po otrzymaniu wezwania od powódki sporna fotografia została trwale usunięta ze strony (...). Nadto żądania majątkowe powódki są rażące wygórowane i nie znajdują uzasadnienia w żadnym cenniku dotyczącym honorariów autorskich za fotografie tzw. główek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. P. jest artystą fotografikiem wykonującym zdjęcia artystyczne. Powódka uzyskuje wynagrodzenie z umów zawieranych z różnymi instytucjami (wydawcami, spółkami, instytucjami kultury, bibliotekami), na podstawie których to umów powódka udziela zezwolenia na korzystanie z fotografii wykonanych przez powódkę. Powódka wykonała między innymi zdjęcia C. M., a Artysta w 2003 r. wyraził zgodę na rozpowszechnienie jego wizerunku przez powódkę na wykonanych przez nią fotografiach, co dotyczyło przede wszystkim publikacji w formie wydawnictw albumowych i książkowych, prezentacji na wystawach fotografii i plakatu, ilustrowania artykułów prasowych, zamieszczania ich na stronach internetowych oraz obrotu odbitkami fotografii. Powódka udzieliła między innymi czasowej licencji na wydanie utworu składającego się ze zdjęć C. M. firmie (...)S.A. oraz dalszych odpłatnych licencji na wykorzystanie wybranych zdjęć Artysty takim podmiotom jak (...)S.A., (...) Biuro (...), Biblioteka (...) w K. czy (...)Biblioteka (...)w L..

Dowód:

- umowa o wykonanie fotografii z planu filmu (...), k. 46 - 50
- oświadczenie C. M. z 2 kwietnia 2003 r., k. 29
- umowa licencyjna z 5 listopada 2002 r. wraz załącznikiem, k. 38 – 40
- umowa z (...)S.A. z dnia 23 stycznia 2014 r. wraz z załącznikami, k. 67 - 70
- umowa licencyjna z 1 lutego 2011 r. zawarta z (...) Biurem (...) wraz z załącznikami, k. 53 i n.
- umowa licencyjna z 28 września 2011 r. zawarta z Biblioteką (...), k. 53 i n. (podwójna numeracja w aktach sprawy)
- umowa licencyjna z (...)Biblioteką w L. z 29 października 2014 r., k. 91 – 92

Pozwana (...) Biblioteka (...) im. T. M. we W. w 2011 r. umieściła na prowadzonej przez siebie stronie internetowej ogłoszenie o konkursie na najkrótsze na świecie prace (...). Pierwsze zadanie konkursowe polegało na udzieleniu pisemnej odpowiedzi z uzasadnieniem na następujące pytanie: „Co C. M. czytałby dzisiaj?”. Alternatywnie uczestnicy konkursu mieli rozwinąć jeden z „tematów do odstąpienia” przedstawionych w „(...)” M.. Konkurs był skierowany do dorosłych uczestników Dyskusyjnych Klubów (...) działających na terenie Województwa (...), a sama organizacja konkursu miała służyć działalności edukacyjnej i upowszechnianiu czytelnictwa.

Dowód:

- wydruk ze strony internetowej (...), k. 27
- wyjaśnienia dyrektora strony pozwanej A. T., e-protokół rozprawy z dnia 7 stycznia 2016 r., 00:24:44 – 00:41:10

Do ogłoszenia o konkursie pracownicy pozwanej Biblioteki dołączyli fotografię C. M. wykonaną przez powódkę. Fotografia była dostępna na ogólnodostępnej stronie [http://\(...\)](http://(...)) i nie była opatrzona podpisem powódki. Fotografia umieszczona była w górnej części ogłoszenia stanowiła element dodatkowy i miała przyciągnąć uwagę czytelnika konkursem.

Dowód:

- wydruk ze strony internetowej(...), k. 27
  - fotografia C. M. na stronie internetowej powódki, k. 28
  - album z fotografiami powódki zatytułowany (...) okazany na rozprawie w dniu 7 stycznia 2016 r., e-protokół rozprawy, 00:02:57 – 00:04:36
  - wyjaśnienia dyrektora strony pozwanej A. T., e-protokół rozprawy z dnia 7 stycznia 2016 r., 00:24:44 – 00:41:10
- | (...) > Bibliotece (...)w L. do wykorzystania fotografii C. M. na stronie(...)za kwotę 9.000 zł netto.

Dowód:

- cennik ze strony internetowej powódki, k. 37
- umowa licencyjna z 5 listopada 2002 r. wraz załącznikiem, k. 38 – 40
- umowa licencyjna z 1 lutego 2011 r. zawarta z (...) Biurem (...) wraz z załącznikami, k. 53 i n.
- umowa licencyjna z 28 września 2011 r. zawarta z Biblioteką (...), k. 53 i n. (podwójna numeracja w aktach sprawy)

- umowa z Telewizją (...) S.A. z dnia 23 stycznia 2014 r. wraz z załącznikami, k. 67 - 70

- umowa licencyjna z Miejską (...) w L. z 29 października 2014 r., k. 91 – 92

Pismem z dnia 9 czerwca 2014 r., dostarczonym w dniu 11 czerwca 2014 r., powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 9.400 zł tytułem wynagrodzenia oraz zadośćuczynienia za naruszenie praw autorskich powódki w terminie do dnia 16 czerwca 2014 r.

Dowód:

- ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty z tytułu naruszenia praw autorskich wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru, k. 98 – 101

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. Dz.U. 2006, nr 90, poz. 631 ze zm., dalej prawo autorskie) poświęcone ochronie osobistych oraz majątkowych praw autorskich. Zgodnie z art. 78 prawa autorskiego, twórca, którego autorskie prawa osobiste zostały zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania. W razie dokonanego naruszenia może także żądać, aby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności aby złożyła publiczne oświadczenie o odpowiedniej treści i formie. Jeżeli naruszenie było zawinione, sąd może przyznać twórcy odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub - na żądanie twórcy - zobowiązać sprawcę, aby uiszczył odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez twórcę cel społeczny.

Z kolei w myśl art. 79 prawa autorskiego uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa zaniechania naruszenia, usunięcia skutków naruszenia oraz wydania uzyskanych korzyści. Nadto twórca może żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu, przy czym na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2015 r. (sygn. akt SK 32/14) art. 79 prawa autorskiego w zakresie, w jakim uprawniony może żądać naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej – w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosownego wynagrodzenia został uznany za niezgodny z Konstytucją.

Przechodząc do merytorycznej oceny twierdzeń oraz zarzutów podnoszonych przez strony postępowania wskazać należy, że z zaferowanych przez powódkę dowodów wynika, że wykorzystana przez stronę pozwaną fotografia w istocie stanowi dzieło powódki. W szczególności sporne zdjęcie uwidocznione na ogłoszeniu zamieszczonym przez stronę pozwaną (k. 27) odpowiada zdjęciu znajdującemu się na stronie internetowej powódki (k. 28) oraz w albumie autorstwa powódki zatytułowanym (...) okazanym na rozprawie w dniu 7 stycznia 2016 r. Nadto powódka zaferowała dalszą dokumentację, z której wynika, że w istocie w przeszłości wykonywała zdjęcia Pisarza, otrzymała jego zgodę na wykorzystanie tych zdjęć w swojej pracy zawodowej a następnie udzielała odpłatnych licencji różnym podmiotom na wykorzystywanie zdjęć w ramach różnego rodzaju uroczystości, akcji promocyjnych czy edukacyjnych.

Nie budziło wątpliwości Sądu, że sporna fotografia ma charakter utworu podlegającego ochronie prawa autorskiego. Zgodnie z art. 1 ust. 1 prawa autorskiego, przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiejkolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór). Przedmiotem prawa autorskiego są między innymi utwory fotograficzne (art. 1 ust. 2 pkt 3 prawa autorskiego). Twórcy każdego utworu (w tym fotograficznego) przysługują autorskie prawa osobiste chroniące nieograniczoną w czasie i niepodlegającą zrzeczeniu się lub zbyciu więź twórcy z utworem, w tym prawo do autorstwa utworu, oznaczenia utworu swoim nazwiskiem lub pseudonimem albo do udostępniania go anonimowo, a także

nadzoru nad sposobem korzystania z utworu (art. 16 prawa autorskiego). Nadto jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, twórca przysługuje wyłączone prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu (art. 17 prawa autorskiego).

W okolicznościach niniejszej sprawy sporne zdjęcie zostało wykonane przez fotografa profesjonalnie zajmującego się wykonywaniem zdjęć o charakterze artystycznym, który wykorzystuje swój dorobek w pracy zawodowej. Zdjęcie to przedstawia znanego pisarza i razem z innymi fotografiami było wielokrotnie odpłatnie udostępniane podmiotom trzecim przez powódkę na zasadzie licencji. Walory artystyczne zdjęcia nie były przy tym kwestionowane przez stronę pozwaną, która nie negocjowała, że sporne zdjęcie ma charakter utworu. Strona pozwana wskazywała natomiast, że jej działanie nie było bezprawne, dołożyła należytej staranności w celu weryfikacji, czy zdjęcie nie jest chronione prawem autorskim, a nadto powoływała się na wykorzystanie wizerunku poety w ramach dozwolonego użytku, w celach związanych z promocją czytelnictwa, a nie zarobkowych.

Zarzuty podnoszone przez stronę pozwaną nie wyłączają jednakże odpowiedzialności za naruszenie majątkowych praw autorskich powódki. W szczególności strona pozwana nie wykorzystywała spornego zdjęcia w ramach dozwolonego użytku na podstawie art. 27 prawa autorskiego, który w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej na podstawie ustawy z dnia 11 września 2015 r. (Dz.U. 2015, poz. 1639) stanowił, że instytucje naukowe i oświatowe mogą, w celach dydaktycznych lub prowadzenia własnych badań, korzystać z rozpowszechnionych utworów w oryginale i w tłumaczeniu oraz sporządzać w tym celu egzemplarze fragmentów rozpowszechnionego utworu. Zważyć bowiem należy, że konkurs organizowany przez stronę pozwaną nie dotyczył twórczości fotograficznej, lecz utworów literackich oraz osoby C. M. jako pisarza. Nie można zatem twierdzić, żeby wykorzystanie fotografii C. M. miało charakter dydaktyczny w odniesieniu do tej konkretnie fotografii jako utworu powódki. Miało ono jedynie na celu zainteresować potencjalnego odbiorcę organizowanym konkursem i uczynić ogłoszenie bardziej atrakcyjnym. Dodatkowo wskazać należy, że pracownicy strony pozwanej nie oznaczyli na ogłoszeniu, iż sporna fotografia jest dziełem powódki. Tymczasem wymóg podania źródła pochodzenia utworu łącznie z nazwiskiem autora wynika z art. 5 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22maja 2011 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dziennik Urzędowy L 167, 22/06/2001 P. 0010 – 0019). Brak implementacji tego wymogu bezpośrednio do polskich przepisów ustawowych nie zwalnia Sądu od wzięcia go pod uwagę w ramach interpretacji art. 27 prawa autorskiego, wprowadzającego regulację o charakterze wyjątkowym (działanie w ramach dozwolonego użytku).

Podkreślić w tym miejscu należy, iż regulacja art. 27 prawa autorskiego, jak każda regulacja prawna wprowadzająca wyjątek od ogólnej reguły prawnej nie może być interpretowana w sposób rozszerzający, co wynika z powszechnie przyjmowanych reguł wykładni norm prawnych. Powódce służą prawa do jej utworu, a przy tym powódka czerpie korzyści majątkowe z tytułu umów o dzieło oraz umów licencyjnych mających za przedmiot działalność artystyczną powódki. Umowy te stanowią źródło utrzymania powódki i pozbawienie jej ochrony prowadziłoby do tego, że powódka wykonując specyficzny zawód artystyczny zostałaby pozbawiona możliwości czerpania korzyści finansowych ze swojej działalności, szczególnie biorąc pod uwagę jak nieograniczone możliwości dostępu do rozpowszechnionych źródeł daje Internet. Zupełnie nieuzasadnione jest przy tym wskazywanie, iż prawa autorskie powódki zostały naruszone już pierwotnie przez inną nieznaną osobą, która w przeszłości umieściła fotografię powódki w serwisie(...), z którego to serwisu skorzystał pracownik strony pozwanej. Powódka może bowiem kierować swoje roszczenia przeciwko wszystkim osobom, które naruszyły jej prawa autorskie (sprawcom), a kwestia zawinienia ma znaczenie jedynie w ramach oceniania roszczeń powódki o naruszenie jej praw o charakterze osobistym (o czym dalej) bądź też w ramach potencjalnych roszczeń odszkodowawczych pomiędzy różnymi sprawcami, co nie jest jednak przedmiotem niniejszego postępowania. Nie negując doniosłej roli pełnionej przez stronę pozwaną oraz zasadności podejmowanych przez nią inicjatyw dodać należy w tym miejscu również, że dla biblioteki jako instytucji pełniącej także funkcje edukacyjne czy dydaktyczne ochrona praw i interesów twórców powinna mieć istotne znaczenie.

W konsekwencji strona pozwana ponosi odpowiedzialność za naruszenie praw majątkowych powódki w postaci wyłącznego prawa do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu. Zgodnie z art. 79 prawa autorskiego powódce przysługuje zatem roszczenie

o zapłatę sumy pieniężnej w wysokości dwukrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Powódka dokonała wyboru tego roszczenia z katalogu roszczeń z art. 79 prawa autorskiego, a dokonany w piśmie z dnia 13 października 2015 r. wybór jest skuteczny, skoro wyrok TK 23 czerwca 2015 r. dotyczył jedynie roszczenia o zapłatę trzykrotności wynagrodzenia. Przy tym zgodnie z przywoływanym art. 79 prawa autorskiego dla skuteczności roszczenia powódki nie jest wymagane, żeby naruszenie było zawinione. Na marginesie wskazać należy zatem jedynie, że zdaniem Sądu pracownicy pozwanej biblioteki nie dochowali w pełni wymaganej od nich staranności, nie weryfikując pochodzenia zdjęcia chociażby przy pomocy wyszukiwarki internetowej, poprzestając jedynie na uznaniu, że sam fakt zamieszczenia fotografii na ogólnodostępnym, niepublicznym portalu świadczy o tym, że nie jest ono chronione prawem autorskim.

Oceniając wysokość przysługującego powódce roszczenia pieniężnego Sąd wziął pod uwagę, że zgodnie z cennikiem zamieszczonym na stronie internetowej powódki J. P. zezwolenie na publikację jednego zdjęcia autorstwa powódki wiąże się z koniecznością zapłaty wynagrodzenia w wysokości 2.500 zł. Wysokość tego wynagrodzenia koresponduje z dochodami powódki osiąganymi na podstawie umów licencyjnych zaoferowanych przez powódkę (k. 38 i n.) także z instytucjami o podobnym charakterze do strony pozwanej (Biblioteka (...),(...)Biblioteka (...)w L.). Jest to zatem rynkowa wysokość wynagrodzenia, która powinna być wzięta pod uwagę w ramach ustalania należnej powódce sumy pieniężnej. Nie ma natomiast zdaniem Sądu znaczenia, czy strona pozwana w istocie zawarłaby z powódką umowę licencyjną, gdyby chciała w sposób legalny wykorzystać odpłatnie fotografię autorstwa powódki oraz jakie są stawki rynkowe innych artystów oferujących na rynku (...) swoje fotografie w celu wykorzystania ich w ramach ogłoszeń czy publikacji jako tzw. „główek”. W konsekwencji należna powódce suma pieniężna za naruszenie jej autorskich dóbr majątkowych równa się dwukrotności kwoty 2.500 zł, a zatem wynosi 5.000 zł, którą to kwotę zasądzono na rzecz powódki w punkcie I. sentencji wyroku. Należne powódce odsetki liczone są od dnia 17 czerwca 2014 r., gdyż strona pozwana była wezwana przez powódkę do spełnienia świadczenia pieniężnego w terminie do dnia 16 czerwca 2014 r. (art. 455 w zw. z art. 481 k.c.).

Natomiast powódka nie udowodniła w żadnym zakresie, żeby w wyniku naruszenia jej autorskich praw osobistych doznała krzywdy, co uzasadniałoby przyznanie na jej rzecz stosownego zadośćuczynienia. Powódka nie wskazała w treści pozwu na żadne negatywne doznania psychiczne czy okoliczności faktyczne wpływające na jej reputację czy prestiż jako artysty czy jakiegokolwiek inne negatywne konsekwencje które byłyby następstwem naruszenia jej osobistych praw autorskich w sferze niematerialnej, poprzestając na ogólnym odwołaniu się do fragmentów uzasadnień orzeczeń sądowych oraz wypowiedzi doktryny dotyczących zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Niezbędną przesłanką roszczenia o zadośćuczynienie jest wina sprawcy i ta w ocenie sądu, choć w lekkiej postaci, została dowiedziona. Niemniej jednak sama wina w naruszeniu nie generuje krzywdy a w orzecznictwie wskazuje się na konieczność doprecyzowania krzywdy, która może objawić się pod postacią choćby utraty zaufania, narażeniem dobrego imienia na jego utratę czy dyskomfortem psychicznym spowodowanym sytuacją wywołaną naruszeniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 sierpnia 2005 r., VI ACA 330/05, publ. Wokanda 2006, nr 11, s. 42). Powódka po pierwsze nie powoływała się na żadne konkretne skutki naruszenia a po drugie nie stawiała się pomimo prawidłowego wezwania na wyznaczoną rozprawę a nawet nie wniosowała o przesłuchanie jej na okoliczność uszczerbku niematerialnego doznanego w wyniku naruszenia jej dóbr osobistych, co uniemożliwiało weryfikację i tak ogólnikowych twierdzeń o doznanej krzywdzie. W konsekwencji powództwo w tym zakresie zostało oddalone, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 98 k.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Jednakże w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone (art. 100 zd. 1). W okolicznościach niniejszej sprawy powódka wygrała sprawę w 42 % (5.000 zł/12.000 zł). Biorąc również pod uwagę wielkość poniesionych przez strony kosztów Sąd uznał, że uzasadnia to wzajemnie zniesienie kosztów pomiędzy stronami, o czym orzeczono w punkcie III. sentencji wyroku.